

gaard —, at der har været ført en ret indgaaende Debat om denne Sag i Landstinget. Jeg skal ogsaa indskrænke mig til ganske faa Bemærkninger.

Jeg vil gerne rette en Tak til det ærede Medlem Hr. Kammersgaard for den Kærlighed til Folkekirken Menigheder, som kom til Udtryk i hans Tale, naar han ønskede, at en muligt kommende Adskillelse mellem Kirke og Stat kunde foregaa i Fred og uden større Kampgny. Dette Ønske deler jeg, dersom vi virkelig i en nær Fremtid skal have en saadan Adskillelse. Jeg ønsker ikke Adskillelsen i en nær Fremtid. Forholdene i vor Folkekirke skulde meget væsentligt forandre sig, for at jeg maatte ønske det. Jeg tror, at det for Menighedens Liv og Arbejde er fuldt forsvarligt og meget ønskeligt, at vi endnu en Stund bevarer vore folkekirkelige Forhold. Men skal Adskillelsen en Dag komme, er jeg ganske enig med det ærede Medlem Hr. Kammersgaard i, at det helst maa komme saaledes, at det sker under et fredeligt Opgør. Men jeg kan ikke tro, at dette, at der indenfor vor Folkekirke og blandt dens Medlemmer findes forskellige Meninger om de kirkelige Spørgsmaal, ogsaa om Principperne, der ligger bagved den lille Lov, der her er forelagt, i og for sig behøver at opsamle nogen Bitterhed. Det maa være ærlige Mænds Sag at forsvare det, de anser for at være ret, og det plejer ikke at bringe nogen Vanskelighed mellem ærlige Mænd, at Forsvaret kommer varmt og hjerteligt for det, man anser for ret.

Naar jeg for mit Vedkommende ikke har kunnet modtage de Ændringer, der er foreslaaet af det socialdemokratiske og det radikale Parti under Sagens Behandling i Landstinget, hænger det sammen med den Overbevisning, jeg sidder inde med, en Overbevisning, der baade berører det Spørgsmaal, om det i dette Øjeblik er ret og rigtigt at aabne Adgang for Kvinder til Præstegerning i den danske Folkekirke, og ogsaa det andet Hovedspørgsmaal, om den Adgang for ikke-akademisk uddannede Mænd, som Loven vil hjemle, skal gøres bred og vid. Det er for mig ikke et Spørgsmaal om Frisind, hverken i den ene eller den anden Forstand. Jeg kan ikke paa nogen Maade føle mig ramt af det ærede Medlem Hr. Povlsens Ord om, at det er en meget hensynsløs Tilside sættelse af Kvinderne, der gemmer sig i en Afvisning af, at Kvinder i dette Øjeblik kan lukkes ind som Præster i den danske Folkekirke. Det er et Udtryk for, hvad jeg mener tjener vor Kirke bedst. Dette maa vi kunne tale aabent ud om. Det har aldrig været saaledes, hvor man mødte Mands

ærlige Overbevisning, at det i nogen Maade skabte en Afgrund mellem dem, og jeg føler mig fuldt overbevist om, at selv om Adskillelsen skulde komme i nær Fremtid, hvor saadanne Debatter som den, der foregaa i dette Ting i Dag, endnu maatte være i frisk Minde, maatte man kunne mødes fredeligt om det Opgør, som den store Sag vilde kræve.

Det ærede Medlem Hr. Kammersgaard har berørt en meget alvorlig Ting i sit Foredrag her fra dette Sted, da han kort omtalte Dr. Kure-Sagen. Han gjorde opmærksom paa, at Dr. Kure er blevet afskediget i alt væsentligt paa Grund af den Lære, han fremsætter, og jeg gentager, at paa Baggrund af hans Biskops Indstilling, der for mig vejer overmaade stærkt, er han blevet afskediget paa Grund af den Lære, han fører, dog ikke udelukkende under Hensyn dertil. Der har været meget andet mærkeligt ved den Mands Optræden, saa længe han fungerede. Jeg er ikke ganske enig med det ærede Medlem Hr. Povlsen i, at Sagen kunde være afgjort ud fra det, han kaldte et patologisk Synspunkt. Administrationen maatte jo som Baggrund for en Løsning ud fra et saadant Synspunkt have Lægeerklæring, og jeg er ikke ganske overbevist om, at en saadan saa let vilde lade sig fremskaffe, som saa mange andre Mennesker mener. Men jeg vender tilbage til, at Afskedigelsen væsentlig er sket ud fra Læresynspunktet, dog ikke det Synspunkt, som Biskop Ostfeld har anlagt i sin Erklæring.

Men saa rettede det ærede Medlem Hr. Kammersgaard — det er det, jeg kalder det alvorlige — det Spørgsmaal til mig, hvad jeg tænkte om de Præster, faa eller mange, som der maatte være indenfor vor Folkekirke, som i Læren maatte regnes for at være ortodokse, men hvis personlige Forhold i det daglige Liv var af den Art, at de maatte være til Forargelse og meget skade Menighedslivet, og det ærede Medlem sagde med Rette, at naar der skal gøres op en Gang — det store Opgør, som det ærede Medlem sigtede til —, vil ogsaa dette være et Lod i Vægtskaalen. Det vil det naturligvis. Det vil være med til at kaste en vis Stemningsbelysning over den Kirke, som skal leve sit eget Liv uafhængigt af Staten, hvordan dens Tjenere har været. Det vil altid være af den største Betydning. Det er overmaade sørgeligt, naar en Præst gennem sit Liv er til Forargelse for Menighed og andre Mennesker. Mange, mange Menneskers Afstand fra Kristendommen er blevet bestemt ved, at de en Gang i deres Liv mødte en Præst, hvis Liv ikke svarede til den Lære,